

„Ágneska” története

Fotós múltam kezdete 60 évvel korábbra tehető, ugyanis 12 éves voltam, amikor először próbálkoztam a fényképezéssel. A „technikát” az édesapánktól ránk maradt, zöld filccel bélelt, valódi bőrtokban lévő, velem egyidős, dupla kihuzatos, harmonikás Zeiss Ikon gép jelentette. A maga valóságában gyönyörű gép eredetileg lemezkazettás volt, de szereztünk hozzá rollfilmkazettát, így aztán 6x9-es képeket készíthettem, több-kevesebb sikerrel.

Második fényképezőgépemnek különös története volt. Nevezetesen 1956 novemberében Pécsen, elsőéves medikus koromban vásároltam. A forradalom leverése után nem tudtam hazautazni Esztergomba. Az esedékes ösztöndíjak már korábban megérkeztek a Dékáni Hivatalba, de kifizetni csak a töredékét tudták, mert a hallgatók zöme – tanítás nem lévén – november 4-e után eltávozott. A bizonytalan politikai és gazdasági helyzetben, attól félvén, hogy a pénz értékét veszíti, több alkalommal is „rendkívüli segély”-ben részesítették az itt maradottakat. Ebből vettem egy Certo Dollina Super gépet, amely már 24x36-os filmre dolgozott, Tessar 2.8/50-es objektíve és 1/500 sec-t tudó Compur Rapid zára volt. Ez a „modern” gép bátorított fel, hogy Lajos László (az azonos nevű, nagyhírű szülész professzor fia) joghallgató barátommal együtt 1957-ben belépjek a nemrég megalakult Mecseki Fotoklubba. Ő az idők folyamán AFIAP minősítésű fotóművésszé nőtte ki magát, míg én – vélhetően a klinikai munka, számolatlan ügyeletek, szakvizsgák stb. következtében – amatőr fotós maradtam.

Némi sikert azért így is arattam klubtagsá-

gom idején. Ezek közül a legkedvesebb az „Ágneska” című képemhez fűződik. Ez a fotó már nem a Certo Dollinával, hanem akkori új büszkeségemmel, egy tükörreflexes Prakticával készült. Kislányunk figyelmét felkeltette a vasárnap délelőtti napfény csillogása a biedermeier szekrényen, odatotyogott, kezével gondosan megtámaszkodott, majd amikor már biztosnak érezte a talajt a lába alatt, felfelé nézve elmélyülten, hosszasan tanulmányozta a számára szokatlan jelenséget. Előkaptam a fényképezőgépet, és exponáltam. Technikailag jól sikerült a kép, a „kompozíció” is tetszett, de számomra szédítő volt a póz. Ezért aztán 90°-nyi elfordítás után született meg a végleges kép! Először a klubban, a szokásos heti képbírálaton dicsérték, majd az 1968-ban Pécsen megrendezett II. Nemzetközi Művészi Fotószalon falára is felkerült, pedig ugyancsak nagy volt a konkurencia, hiszen Európából és Dél-Amerikából 26 fotóklub

szerepelt a tárlaton. 1970-ben az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete VIII. Országos Fényképkiállításán is beválogatta a zsűri, míg 1972-ben a Budai Foto és Film Klub tavaszi tárlatán elnyerte az „egyesületi díj”-at, melynek attribútuma a klub emblémájával díszített plakett volt. (Végül egy „technikai” megjegyzés a bemutatott képhez: sajnos az eredeti, 30x40-es nagyítás holléte a múlt homályába veszett, csak egy 18x24-es, „ütött-kopott” kópiát találtam, ezért a hibákat, mint pl. a rászáradt vízcseppek, kéretik elnézni!)

Fotózni ma is szeretek, persze már digitális technikával.

DR. SÜLE TAMÁS

Ágneska

Dr. Süle Tamás felvétele (1968)